

הַלְבוֹת טַמְאָת אֲכָלִין

מַצּוֹת עֲשֵׂה אַחַת, וְהִיא דִּין טַמְאָת מִשְׁקִין וְאֲכָלִין וְהַכְשָׁרָן.
וּבְאוֹר מַצּוֹה זֶה בַּפְּרָקִים אֵלּוּ.

הַלְבוֹת טַמְאָת אֲכָלִין פֶּרֶק א

א. כָּל אֲכָל הַמִּיחָד לְמֹאכַל אָדָם, כְּגוֹן לֶחֶם וּבָשָׂר וְעֻנְבִים וְזִיתִים וְכִיּוּצָא בֵּהֶן מְקַבֵּל טַמְאָה; וְכָל שְׂאִינוּ מִיחָד לְמֹאכַל אָדָם הֵרִי זֶה טָהוֹר וְאִינוּ מְקַבֵּל טַמְאָה, אֲלֹא אִם כֵּן חָשַׁב עָלָיו וַיִּיחָדוּ לְמֹאכַל אָדָם. וְזֶה וְזֶה אִינוּ מְקַבֵּל טַמְאָה, עַד שְׂיִבְלִל תַּחֲלָה בְּאַחַד מִשְׁבַּעַה מִשְׁקִין; וְזֶה הוּא הַנִּקְרָא הַכָּשֵׁר, שֶׁנֶּאֱמַר "וְכִי יִתֵּן-מַיִם עַל-זֶרַע" (ויקרא יא, לח).

ב. וְאֵלּוּ הֵן הַשְּׁבַעַה מִשְׁקִין שֶׁמְכַשִּׁירִין אֶת הָאֲכָלִין לְטַמְאָה הַמַּיִם, וְהַטֵּל, וְהַשְּׁמֶן, וְהַיֵּין, וְהַחֲלָב, וְהַדֶּם, וְהַדְּבַשׁ. וְאִינֶן מְכַשִּׁירִין עַד שְׂיִפְּלוּ עַל הָאֲכָלִין, בְּרִצּוֹן הַבְּעָלִים; וְלֹא יִהְיוּ סְרוּחִין, שֶׁהַמִּשְׁקָה הַסְּרוּחַ אִינוּ מְכַשִּׁיר. וְכִיּוֹן שֶׁהַכָּשֵׁר הָאֲכָל אֵף עַל פִּי שְׂיִבַּשׁ וְהֵרִי הוּא נָגוּב, הֵרִי זֶה מְקַבֵּל טַמְאָה.

ג. אֲכָל שֶׁהָיָה בָּלוּל בְּמֵי פְרוֹת כְּגוֹן מִי תוֹתִים וְרִמּוֹנִים אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא בָּלוּל, וְנִגַּע בּוֹ הָזָב אוֹ בָּשָׂר הַמֵּת הֵרִי הוּא טָהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הַכָּשֵׁר בְּאַחַד מִשְׁבַּעַת הַמִּשְׁקִין.

ד. אִין שֵׁם מִשְׁקָה שֶׁמְקַבֵּל טַמְאָה, אֲלֹא שְׁבַעַת הַמִּשְׁקִין שֶׁמְנִינוּ בְּלִבָּד; אֲבָל שְׂאֵר מִי פְרוֹת כְּדֶרֶךְ שְׂאִין מְכַשִּׁירִין, כִּךְ אִין מְקַבְּלִין טַמְאָה כָּלָל. זִיתִים וְעֻנְבִים שֶׁלֹּא הִבִּיאוּ שְׁלִישׁ מִשְׁקִין הִיּוּצָאִין מֵהֶן אִינֶן מְכַשִּׁירִין, וְלֹא מְקַבְּלִין טַמְאָה; אֲלֹא הֵרִי הֵן כְּשֶׂאֵר מִי פְרוֹת, שֶׁהֵן טָהוֹרִין לְעוֹלָם.

ה. אֵלּוּ דְּבָרִים שְׂאִינֶן מְקַבְּלִין טַמְאָה, וְאֵף עַל פִּי שְׂבִנֵי אָדָם אוֹכְלִין אוֹתָן, לְפִי שְׂאִינֶן נֹאכְלִין לַהֲנֹאת גּוּפָן, אֲלֹא מִפְּנֵי שְׁנוֹתְנִין טַעַם בְּמֹאכְלוֹת אוֹ מִפְּנֵי הָרִיחַ אוֹ הַמַּרְאֶה; וְאֵלּוּ הֵן הַקֶּשֶׁט וְהַחֲמֵס וְרֹאשֵׁי בִשְׁמִים וְהַתִּיָּה וְהַחֲלִתִּית וְהַפִּלְפִּלִין וְחִלּוֹת חֲרִיעַ, וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בֵּהֶן.

ו. הַשְּׁבַת סֵתְמוֹ לְאֲכִילַת גּוּפוֹ, כְּשֶׂאֵר יִרְקוֹת שָׂדֶה; וְאִם חָשַׁב עָלָיו לְקַדְּרָה, אִינוּ מְטַמֵּא טַמְאָת אֲכָלִין. וְהַשְּׁבַת מִשְׁנַתְּנָה טַעַם בְּקַדְּרָה הֵרִי הִיא כְּזָבָל, וְאִינָה מְטַמֵּא טַמְאָת אֲכָלִין. הַתְּמָרִים וְהַגְּרָגְרוֹת שֶׁנִּתְּנָן לְקַדְּרָה כְּתַבְּלִין עֲדִין הֵן מְטַמְּאִין טַמְאָת אֲכָלִין, עַד שְׂיִפְּסְדוּ מִלֵּאכֹל אָדָם.

ז. הַפְּרָשִׁינִין אִם יִחָדֵן לְמֹאכַל אָדָם, מְטַמְּאִין טַמְאָת אֲכָלִין. הַקּוֹר, הֵרִי הוּא כְּעֵץ לְכָל דָּבָר; וְאִם שָׁלְקוֹ וְטַגְּנוֹ, מְטַמֵּא טַמְאָת אֲכָלִין. הַחֲרָצִינִין וְהַזּוּגִין אֵף עַל פִּי שְׁכַנְסֵן לְאֲכָלִין, אִין מְטַמְּאִין.

ח. זִיתִים וְעֻנְבִים הַקָּשִׁים שֶׁנִּפְרָצִין וְיּוּצָאִין מִתַּחַת הַקּוֹרָה בְּשַׁעַת הַדְּרִיכָה, אִינֶן מְקַבְּלִין טַמְאָה. וְעַד כַּמָּה, עַד אַרְבַּעַת קַבִּין לְכָל כּוֹר; הִיא הַנִּפְרָץ יִתֵּר מִזֶּה, מְקַבְּלִין טַמְאָה. וְאִם כְּנָסֵן לְאֲכָלִין אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן פָּחוֹת מֵאַרְבַּעַת קַבִּין, מְקַבְּלִין טַמְאָה.

ט. הַכַּפְּנִיּוֹת וְהַפְּגִיָּין וְהַבֶּסֶר וְהַקֶּצֶחַ הֵרִי הֵן כְּאֲכָלִין, וּמְקַבְּלִין טַמְאָה. לוֹלֵבֵי זֶרְדִּים, וְהַחֲרוּבִין, וְשִׁלְעָדֵל, וְעַלִּי הַלוּף הַשּׁוֹטָה

אינן מקבלין טמאה, עד שימתקו. החרדל והתרמוסין ושאר כל הנכבשין מטמאין טמאת אכלין, בין משהמתיקו בין עד שלא המתיקו.

י. זיתים שכבשן בעלין שלהן אין העלין מקבלין טמאה, שלא כבשן לאכלן אלא למראה. פישות שלקישות, והנץ שלה אינו מקבל טמאה, מפני שאינו אכל.

יא. דבש בכורתו, מטמא טמאת אכלין שלא במחשבה; רדה הדבש משירסק החלות, מטמא משום משקה. דבש הזב מכורתו, מטמא טמאת משקין; חשב עליו לאכלין, מטמא טמאת אכלין.

יב. השמן שקרש אינו אכל, ולא משקה; חשב עליו כשהוא קרוש, בין לאכלין בין למשקין בטלה דעתו. וכן הדם שקרש אינו אכל, ולא משקה. חשב עליו לאכלין, מטמא טמאת אכלין; חשב עליו למשקין, בטלה דעתו.

יג. חלב שקרש אינו לא אכל, ולא משקה. חשב עליו לאכלין, מטמא טמאת אכלין; למשקין, בטלה דעתו. דבש תמרים לא אכל, ולא משקה. חשב עליו לאכלין, מטמא טמאת אכלין; למשקין, בטלה דעתו. ושאר כל מימי פרות כלן לא אכל, ולא משקה; חשב עליהן, בין לאכלין בין למשקין בטלה דעתו.

יד. השלג אינו אכל, ולא משקה. חשב עליו לאכלין, בטלה דעתו; חשב עליו למשקה, מטמא טמאת משקין. נטמא מקצתו, לא נטמא כלו; העבירו על גבי כלי חרס הטמא, נטמא כלו.

טו. החלב שבכחל שחשב עליו בטלה דעתו, והרי הוא טהור; חשב על החלב שבקבה, הרי זה מטמא טמאת אכלין.

טז. ענבים שדרכן משיהלך בהן הדורן שתי וערב, מטמאין טמאת משקין; נשתירו בהן גרגרין שלמים, אותן גרגרין מטמאין טמאת אכלין. וכן הזיתים משיטענו, מטמאין טמאת משקין; נשארו בהן גרגרין שלמים, מטמאין טמאת אכלין.

יז. הערלה, וכלאי הכרם, ושור הנסקל שנשחט, ועגלה ערופה בין שנשחטה בין שנערפה, וצפרי מצרע, ופטר חמור, ובשר בחלב, ובשר פרה אדמה, והפגול, והנותר אף על פי שכל אלו אסורין בהנאה, כלן מטמאות טמאת אכלין.

הלכות טמאת אכלין פרק ב

א. כל האכלין הגדלין מן הקרקע אינן מקבלין טמאה, עד שיעקרו; אבל כל זמן שהן מחברין, אפלו בשרש קטן שיכולין לחיות ממנו אינן מקבלין טמאה. יחור שלתאנה שנפשח ומערה בקלפה שאינו יכול לחיות ממנה, כל האכלין שבו מטמאין; ויש בדבר ספק אם יהיה שאר האילן כמו יד לזה היחור שנשבר, או לא.

ב. ירקות שיבשו באביהן, כגון כרוב ודלעת שיבשו באביהן אינן מטמאין טמאת אכלין; לקטן ליבשן הרי הן אכלין כשהיו, עד שייבשו ויעשו כעץ. אילן שנפשח, ובו פרות הרי

הן כְּתוּשִׁין ; וְכֵן אִם יָבֵשׁ הָאֵילָן, וְבוּ פְרוֹת הָרִי הֵן כְּתוּשִׁין.
תָּאֲנִים שִׁיבְשׁוּ בְּאַבִּיָּהֶן, מִטְּמָאוֹת טְמֵאת אֲכָלִין בְּמִקּוֹמָן.

ג. כָּל הָאֲכָלִין שֶׁהֵן מִבְּעָלֵי חַיִּים אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה, עַד שְׂמִימוֹתוֹ. שָׁחַט בַּהֶמָּה חַיָּה וְעוֹף אֶף עַל פִּי שְׁעָדִין הֵן מִפְּרָפְסִין, מְקַבְּלִין טְמָאָה ; וְדָגִים מֵאִימָתִי מְקַבְּלִין טְמָאָה, מִשְׂמִימוֹתוֹ. גִּלְד בֶּהֱן טְרֵפָה, וְנִטְמָאוּ כִּשְׁהֵן מִתְנַדְנָדִין הָרִי יֵשׁ בְּדָבָר סֶפֶק אִם הֵן חֲשׂוּבִין כַּמֵּתִים, הוֹאִיל וְנִטְרָפוּ, אוֹ אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה, עַד שִׁידְמוּ כְּאָבֶן וְלֹא יִתְנַדְנְדּוּ.

ד. הָאֶבֶר אוֹ הַבָּשָׂר הַמְדֻלְּדָלִין בַּבְּהֶמָּה אוֹ חַיָּה שְׂאִינָן יְכוּלִין לַחְיּוֹת אִם הִכְשִׁירוּ מְקַבְּלִין טְמָאָה בְּמִקּוֹמָן, מִפְּנֵי שֶׁהֵן חֲשׂוּבִין כְּאֹכֶל שְׁפָרֵשׁ. נִשְׁחָטָה הַבְּהֶמָּה, הִכְשִׁירוּ בִּשְׁחִיטָה : שֶׁהַבְּהֶמָּה כָּלָה כְּמוֹ יָד לְאֶבֶר זֶה, וְיָד שֶׁהִכְשִׁיר הִכְשִׁיר הָאֹכֶל כְּלוֹ כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר. וְיֵשׁ בְּדָבָר זֶה סֶפֶק אִם תִּהְיֶה הַבְּהֶמָּה בַּחַיָּה כְּמוֹ יָד, לְאֶבֶר אוֹ בָּשָׂר הַמְדֻלְּדָלִין בָּהּ.

ה. הַשּׁוֹחֵט בַּהֶמָּה חַיָּה וְעוֹף, הִכְשִׁיר כָּל הַבָּשָׂר בְּדָם שִׁיצָא בִּשְׁחִיטָה ; לְפִיכָּךְ אִם לֹא יֵצֵא מִהֵן דָּם בִּשְׁחִיטָה, הָרִי כָּל בָּשָׂרָן צָרִיךְ הִכְשִׁיר כְּמוֹ כָּל הָאֲכָלִין שֶׁלֹּא הִכְשִׁירוּ.

ו. אֲכָלִין שֶׁהִכְשִׁירוּ כִּשְׁהֵן מִחֻבְרִין לְקֶרֶקַע, אוֹ שֶׁהִכְשִׁירוּ בְּמִים שְׁבִקְרָקַע אֵינּוּ הִכְשִׁיר : עַד שִׁיכְשִׁירוּ אַחֵר שְׁנַעֲקִרוּ, בְּמִים הַתְלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע אוֹ בִּשְׂאָר מִשְׁקִין שְׁנֵאמָר "בְּכָל-כְּלִי" (ויקרא יא, לד), אֵינּוּ מִכְשִׁיר עַד שִׁיתְלַשׁ מִן הַקֶּרֶקַע כְּעֵין הַמֵּים שְׁבִפְלִים. שָׂאֵב הַמֵּים בְּכָלִי, וְנִתְנָן בְּקֶרֶקַע אֵינָן מִכְשִׁירִין.

ז. קִישׁוֹת שְׁנִטְעָה בְּעֵצִין, וְהַגְדִּילָהּ אֶף עַל פִּי שִׁיִּצְאָת חוּץ לְעֵצִין, אֵינָהּ מְקַבְּלַת טְמָאָה. וְעֵצִין שֶׁהוּא נָקוֹב כְּדִי שֶׁרֶשׁ קָטָן הָרִי הוּא כְּאֶרֶץ, וְהַנְּטוּעַ בּוֹ אֵינּוּ מְקַבֵּל טְמָאָה ; וְכֵן אִם הָיוּ בּוֹ מִים, אֵינָן מִכְשִׁירִין.

ח. עֵצִין שְׂאִינּוּ נָקוֹב, הָרִי הַנְּטוּעַ בּוֹ מְקַבֵּל טְמָאָה ; וְאִם הָיוּ מִים בְּתוֹכּוֹ, מִכְשִׁירִין. כָּלִי גָּלִילִים וְכָלִי אֲדָמָה שֶׁהִשְׁרִישׁ יְכוּלִין לְבַקֵּעַ בֶּהֱן וְלִצְאָת, אֵינָן מִכְשִׁירִין אֶת הַזְּרָעִים ; וְאֶף עַל פִּי שְׂאִינָן נָקוֹבִין, הָרִי הֵן כְּנָקוֹבִין.

ט. עֵצִין שֶׁמְלֵאָהּ עֶפֶר עַד שֶׁפָּתּוֹ אֵינּוּ חָשׁוֹב כְּלִי, אֲלֹא הָרִי הוּא כְּטַבֵּלָה שְׂאִין לָהּ שִׁפָּה, שְׂאִינּוּ כְּלִי קְבוּל. מִשְׁקִין טְמֵאִין שְׁנִפְלוּ עַל הָאֲכָלִין נִטְמָאוּ, אֶף עַל פִּי שְׁנִפְלוּ שֶׁלֹּא בְּרִצּוֹן הַבְּעָלִים, שֶׁהָרִי הַטְּמָאָה וְהַהִכְשִׁיר, בָּאִין כְּאַחַת : וְהוּא, שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּקֶרֶקַע.

י. כָּל אֹכֶל שְׁנִפְסַד וְנִסְרַח, וְהָרִי אֵינּוּ רְאוּי לְמֵאֲכֹל אָדָם אֵינּוּ מְקַבֵּל טְמָאָה. וְכֵן מִשְׁקָה שְׁנִסְרַח וְנִפְסַד, וְאֵינּוּ רְאוּי לְשִׁתִּית הָאָדָם אֵינּוּ מְקַבֵּל טְמָאָה, כְּדֶרֶךְ שְׂאִינּוּ מִכְשִׁיר : שְׁנֵאמָר "אֲשֶׁר יִשְׁתֶּה" (ויקרא יא, לד).

יא. הָעוֹר שֶׁשָּׁלְקוֹ, וְהַשְּׁלִיָּה שֶׁחָשַׁב עָלֶיהָ לְאֲכִילָה מִטְּמֵאִין טְמֵאת אֲכָלִין בְּפָנֵי עֵצָמָן. עוֹר חֲמוֹר שֶׁשָּׁלְקוֹ הָרִי זֶה סֶפֶק אִם מִטְּמָא טְמֵאת אֲכָלִין, מִפְּנֵי שֶׁשָּׁלְקוֹ, אוֹ אֵינּוּ מִטְּמָא, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְאוּס הָרֵבָה.

יב. חֲטִים שְׁבִגְלָלִי הַבָּקָר וְשְׂעוּרִים שְׁבִגְלָלִי הַבְּהֶמָּה שֶׁלְקָטָן, אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה ; וְאִם חָשַׁב עָלֶיהֶן לְאֲכִילָה, מִטְּמָאוֹת טְמֵאת אֲכָלִין.

יג. כל אכל שנטמא, ואחר שנטמא נפסד ונסרח אם נפסל מלאכל הכלב, או שיבש בחרס הרי זה טהור; נפסל מלאכל אדם, ועדין הוא ראוי לכלב הרי זה טמא כשהיה. וכל האכלין שנטמאו, אין להן טהרה במקוה.

יד. זרעים טמאים שזרען הרי הצומח מהן טהור, ואפלו בדבר שאין זרעו כולה: והוא, שהשרישו; אבל קדם השרשה הרי הן בטמאתן, אפלו בדבר שזרעו כולה.

טו. אכלין שהן מחברין לכלים, בטלו מתורת אכל; ואם נטמא הפלי, הרי הן מטמאין כטמאת הפלי הואיל והן משמשין תשמיש עץ, הרי הן כעץ.

טז. כל משקה שנטמא, ואחר שנטמא נפסד ונסרח הרי זה בטמאתו לעולם: שאין המשקה יוצא ידי הכלב לעולם. ואין למשקה שנטמא טהרה, חוץ מן המים בלבד: שאם הטביל מים במקוה פיון שצף מי המקוה עליהן, טהרו; ומטבילין חמין בצונן, וצונן בחמין, ורעים ביפים, ויפים ברעים.

יז. מקל שהיא מלאה משקין, והטביל מקצתה במקוה לא טהרו המים שעל מקצתה: עד שיטביל את כלה.

יח. שלג שנטמא, והשיק מקצתו למי מקוה הואיל וטהר מקצתו, טהר כלו.

יט. התמד הטמא, בין שנטמא אחר שתמדו בין שתמדו במים טמאים עד שלא החמיץ משיקו במקוה ויטהר, שהרי הוא במים; משהחמיץ הרי הוא כזין, ואין לו טהרה במקוה.

כ. קדרה שהיתה מלאה משקין כגון דבש וזין וכיוצא בהן, ונתונה בתוך המקוה, ופשט הראשון לטמאה את ידו ונגע בה הרי זה מטמא את המשקין, אף על פי שהן במקוה; ונטמאת הקדרה מחמת המשקין, אף על פי שהיא בתוך המקוה, שהרי המשקין שבה חוצצין.

כא. היתה מלאה מים הקדרה טהורה, שאין הראשון מטמא כלי חרס לעולם; ואין המים שבתוכה טמאים, מפני שהן מערבים במי מקוה. פשט אב הטמאה את ידו ונגע בה נטמאת הקדרה, שאין המקוה מטהר כלי חרס.

כב. מי שפיכות, הרי הן בחזקת טמאה. ירדו עליהן מי גשמים אם רבו עליהן, הרי הן טהורים; מחצה למחצה, הכל טמא בין בכלים בין בקרקעות. אימתי, בזמן שקדמו מי שפיכות; אבל אם קדמו מי גשמים, וירדו להן כל שהוא ממי שפיכות הכל טמא: שמשקין טמאין שירדו לטהורים, מטמאין בכל שהוא.

כג. הטורף את גגו והמכבס את כסותו, והרי הן מנטפין, וירדו גשמים עליהן, ורבו הנטיפות הרי רבו מי גשמים עליהן, והנטפין מהן טהורין.

כד. הסך שמן טהור, ונטמא זה האדם, וטבל, והרי השמן על בשרו אם היה כדי סיכת אבר קטן, הרי הוא טהור כשהיה מקדם. סך שמן טמא, וטבל לא טהר השמן שעליו: אלא אם נשאר ממנו משקה טופח, הרי השמן בטמאתו; ואם לא נשאר ממנו כדי להטפית, בטל במעוטו.

הלכות טמאת אכלין פרק ג

א. כבר בארנו שאין האכלין מטמאין, עד שיכשרו; ושכל אכל שאינו מיחד למאכל אדם, אינו מקבל טמאה עד שיחדו לאדם. אכל שהוא מיחד לאדם במקום זה, ואינו מיחד לאדם במקום אחר במקום שהוא מיחד בו, אינו צריך מחשבה ליחדו לאדם; ובמקום שאינו מיחד בו, צריך מחשבה ליחדו לאדם ואחר כך יקבל טמאה. וכל אכל שסופו לטמא אדם וכלים, אינו צריך הכשר.

ב. יש אכלין שצריכין הכשר ואינן צריכין מחשבה, ויש שצריכין מחשבה ואינן צריכין הכשר, ויש שצריכין מחשבה והכשר, ויש שאינן צריכין לא מחשבה ולא הכשר.

ג. פיצד: כל האכלין המיחדין לאדם בכל מקום צריכין הכשר, ואין צריכין מחשבה. דגים טהורים וחגבים טהורים בכל מקום, ודגים טמאים וחגבים טמאים בפפרים הרי הן מיחדין לאדם, וצריכין הכשר ואין צריכין מחשבה; וכן חלב בהמה טהורה שמתה צריך הכשר ואינו צריך מחשבה, בכל מקום.

ד. ואלו צריכין מחשבה, והכשר: בשר הפורש מן החי בין מן האדם, בין מן הבהמה, בין מן העוף; ונבלת העוף הטמא; וחלב בהמה טהורה שחוטתה בפפרים אף על פי שהכשר בשחיטה, צריך הכשר שני אחר המחשבה; ושאר כל ירקות השדה כגון שמרקעים, והבצלים הקשים ביותר, והפטריות, וכן חגבים ודגים קטנים צריכין מחשבה בפפרים.

ה. עלשין שזרען לבהמה, ונמלך עליהן לאדם אינן מקבלין טמאה, עד שיחשב עליהן אחר שיתלשו: שמחשבת חבור אינה מחשבה. ועלשין שלקטן לבהמתו והדיחן, ונמלך עליהן לאדם צריכות הכשר שני אחר המחשבה; וכן כל פיוצא בהן.

ו. האלל אם חשב עליו לאכילה, מקבל טמאת אכלין; ואם לא חשב עליו, הרי הוא כעץ ואינו מקבל טמאה. וכן העצמות המחברין בבשר, והגידים, והמקומות הרפים מן הקרנים ומן הטלפים, והכנפים והנוצה, והמקומות הרפים מן הצפרנים ומן החרטום המבלעין בבשר צריכין מחשבה והכשר.

ז. ואלו שאין צריכין לא מחשבה, ולא הכשר: נבלת בהמה טהורה בכל מקום, ונבלת העוף הטהור, וחלב בהמה טמאה בפרכים אין אחד מאלו צריך מחשבה, לפי שהן מיחדין למאכל אדם; ואינן צריכין הכשר, מפני שסופן לטמא אדם וכלים בכזית, וכל המטמא טמאה חמורה, אינו צריך הכשר.

ח. ואלו צריכין מחשבה, ואין צריכין הכשר נבלת העוף הטהור בפפרים, ונבלת בהמה טמאה בכל מקום: והוא, שחשב על פחות מכזית; אבל כזית, אב טמאה הוא.

ט. ישראל ששחט בהמה טמאה לנכרי, ושחט בה שנים הרי זו מטמאה טמאת אכלין כל זמן שהיא מפרקסת; ואינה צריכה מחשבה שהרי ישראל שחטה לאכילת הגוי, ואין לה מחשבה גדולה מזו; ואינה צריכה הכשר, לפי שסופה לטמא טמאה חמורה.

י. שחט בה אחד, או שנחרה אינה מטמאה טמאת אכלין. וכן גוי ששחט בהמה טהורה לישראל, ושחט בה שנים או

רב שנים מטמאה טמאת אכלין כל זמן שהיא מפרכסת, ואינה צריכה הכשר; שחט בה אחד, או נחרה אינה מטמאה טמאת אכלין, והרי היא כשאר הנבלות.

יא. החותך בשר מאבר מן החי שלבהמה, ואחר כך חשב עליו צריך הכשר. חשב עליו, ואחר כך חתכו אינו צריך הכשר: מפני שמטמא טמאה חמורה פגבלה, וכל המטמא טמאה חמורה אינו צריך הכשר.

יב. פחות מכוזית מנבלת בהמה טמאה שחשב עליו, והשלים עליו כביצה מאכלין אחרים אין הכל צריך הכשר: הואיל ופחות מכוזית שבכלל הביצה, אם השלימו לכוזית, מטמא טמאה חמורה.

יג. וכן כוזית מנבלת בהמה טמאה שחשב עליה, וחפה אותה בבצק עד שהשלים לכביצה הואיל ואינו מטמא במגע מפני הבצק, הרי זה צריך מחשבה. ואין הבצק הזה צריך הכשר, הואיל וכל השעור הזה מטמא במשא מפני כוזית נבלה שבתוכו: אף על פי שאינו מטמא במגע, הרי סופו לטמא טמאה חמורה; לפיכך אין צריך הכשר.

יד. פחות מכוזית מבשר המת, שהשלים עליו כביצה משאר אכלין הכל צריך מחשבה, שהרי בטל הכל אצל כל אדם; ואין הכל צריך הכשר, מפני בשר המת שבכללו. כוזית מן המת, שחפהו בבצק הכל מטמא טמאה חמורה.

טו. החותך בשר מאדם חי להאכילו לפלב אם חשב עליו למאכל אדם, הרי זה צריך מחשבה ואינו צריך הכשר.

טז. גוזל שנפל לגת, ומת אף על פי שהגת במדינה הרי נמאס בגת, ולפיכך צריך מחשבה. חשב עליו כשהעלהו להאכילו לנכרי הרי זה מטמא, שהרי חשב עליו למאכל אדם; חשב עליו להאכילו לפלב, אינו מטמא טמאת אכלין.

יז. היה זה שחשב עליו להאכילו לאדם חרש שוטה וקטן, הרי זה טהור; העלהו כדי להאכילו לאדם, הרי זה טמא שיש להן מעשה, ואין להן מחשבה.